

firmy, aby mu byl líh zasílán v sudech železných. Dle dobrozdání znalce děje se doprava lihu jak v sudech železných, tak v sudech dřevěných a žalovaný toliko žádal, aby dle možnosti byl mu líh zasílán v sudech železných s poukazem na vypařování lihu. Z výpovědi té však neplyne, že bylo v souzeném případě pro žalobkyni závazně určeno, že líh musí býti zaslán v sudu železném. Naopak plyne z ní, že si žalovaný byl vědom možnosti, že mu líh bude zaslán v sudu dřevěném, jak se také někdy stávalo i v dřívějších případech, a tedy nevyloučil tento způsob zaslání lihu (§ 863 obč. z.). I dle posudku znalce, nebyl-li vymíněn žalovaným určitý druh obalu (dřevěný nebo železný sud), mohla žalobkyně zaslati líh v obalu dle své volby a jest proto nerozhodné, je-li odporučitelné líh zasílati v dřevěných sudech, či nikoliv. Za tohoto stavu věci nelze míti za to, že žalobkyně zanedbala při volbě sudu péči řádného obchodníka. Bylo naopak na žalovaném, aby, pečuje o věc vlastní, dal žalobkyni přímo rozkaz, pokud se týče způsobu dopravy lihu v sudě. Žalobkyně by se pak teprve byla mohla zachovati dle svých prodejních podmínek, které zejména ji také opravňovaly žádati žalovaného, aby dodal vlastní nádobu. Dle čl. 345 obch. zák. nese kupec nebezpečí, které zboží stihlo po předání jeho k dopravě. Shořela-li tudíž v souzeném případě zásilka na dráze, jde škoda tím vzešlá na vrub žalovaného, který si musil býti vědom dle prodejních podmínek, že doprava, jak se stala, děje se na jeho nebezpečí. Na tom nemohou nic změnit okolnosti, které se staly dodatečně a jsou uváděny v souvislost s uzavřením smlouvy samé. Výše nároku jest nesporná.

Čís. 15084.

Pracovní soudy jsou příslušny k rozhodnutí o nároku na náhradu škody, způsobené zaměstnavateli jeho zaměstnanci na autu jízdou na černo.

(Rozh. ze dne 27. března 1936, Rv I 1440/34.)

Žalobce domáhá se na žalovaných svých bývalých zaměstnancích náhrady škody, již mu způsobili rozbitím auta, jež si vypůjčili k jízdě na černo bez jeho vědomí. **N i ž š í s o u d y** (krajský soud v P. a vrchní soud v P.) neuznaly žalobní nárok důvodem po právu.

N e j v y š š í s o u d z podnětu dovolání zrušil oba rozsudky i s řízením jim předcházejícím pro zmatečnost a žalobu odmítl.

D ů v o d y:

Žalobou, podanou dne 16. října 1930 a doručenou žalovaným dne 24. října 1930, domáhá se žalobce na žalovaných, kteří byli u něho zaměstnáni jako šoféři, náhrady škody, kterou mu způsobili tím, že první žalovaný s druhým žalovaným, který byl opilý, jel s žalobcovým autem na černo na výlet, že jeli příliš rychle a zavinili tím poškození auta. Ža-

lovaní uznali, že byli zaměstnání v té době u žalobce jako šoféři, jen popřeli svou vinu a tvrdili, že k nehodě došlo jen nešťastnou náhodou. Tento spor patří tudíž mezi spory náhradní z pracovního poměru, uvedené v §§ 1 a 4 c) zák. č. 218/96 ř. z. (nyní §§ 1 (1) a 2 c) zák. č. 131/31 Sb. z. a n.) a byl proto pro něj podle týchž ustanovení zákonných, podle § 23 téhož zákona (§ 3 zák. č. 131/31 Sb. z. a n.) a podle min. nař. č. 110/10 ř. z. (vlád. nař. č. 180/31 Sb. z. a n.) příslušný živnostenský (nyní pracovní) soud v P. Příslušnost živnostenského (nyní pracovního) soudu byla (jest) podle §§ 3 (2) a 23 zák. č. 218/96 (§ 1 (1) zák. č. 131/31) výlučná. Jsou tudíž rozsudky obou nižších soudů s celým předcházejícím řízením podle §§ 477 č. 3 a 503 č. 1 c. ř. s. zmatečné, neboť prvý soud nemohl podle § 104 j. n. ani výslovnou úmluvou stran býti učiněn příslušným pro tuto rozepři. K zmatečnosti bylo nutno přihlížeti z moci úřední a slušelo proto zrušiti rozsudky obou nižších soudů s celým předcházejícím řízením pro zmatečnost a žalobu odmítnouti (§§ 471 č. 7, 477 odst. 1, 478, 513 c. ř. s.).

Čís. 15085.

Kdo podepsal objednáací list nevěda, že obsah objednávky odporuje tomu, co ústně ujednal se zástupcem druhé strany, jednajícím listivě, neschválil tím obsah objednávky. Použil-li obchodník ve svých věcech nespolehlivého člověka, jdou úskočné a listivé přehmaty téhož na vrub obchodníka, nikoliv oklamaneho zákazníka.

(Rozh. ze dne 27. března 1936, Rv I 1616/34.)

Žaloba na zaplacení kupní ceny z tržové objednávky byla zamítnuta soudy všech tří stolic, nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Žalobkyně domáhá se zaplacení zboží, o němž žalovaný tvrdí, že je neobjednal a nepřijal. Podle zjištění nižších soudů žalovaný se při ústní rozmluvě se zástupcem žalobkyně zpečoval koupiti od žalobkyně ocelové tyče o délce 4 až 5 m, zástupce žalobkyně toto zboží o své újmě do objednáacího lístku vepsal a žalovaný tento objednáací list podepsal, nevěda, že jeho obsah odporuje tomu, co se zástupcem žalobkyně ústně umluvil. Tímto zjištěním jest opodstatněn závěr, že žalovaný byl o obsahu objednáacího lístku, který podepsal a jenž došel žalobkyně, v omylu, týkajícím se hlavní věci, k němuž zavedl zástupce žalobkyně podnět úskočným a listivým jednáním. Takto si počínal zástupce žalobkyně nejen při jednání se žalovaným, nýbrž i při jiné příležitosti, jak se ukázalo v jiném sporu. Nejvyšší soud vyložil a odůvodnil již v rozhodnutí čís. 11430 Sb. n. s., k jehož zevrubným důvodům se pro stručnost odkazuje, že, použil-li obchodník ve svých věcech, k nimž náleží i sbírání nabídek, nespolehlivého člověka, nelze úskočné a listivé přehmaty téhož